

ὄχι γιὰ νὰ κοιμῶμαστε μαλακά, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀγρυπνοῦμε... Μεγάλη τῆνὴ στὸ "Ἔθνος ἐνὶ νύκτι" ἐκαστοσύνῃ, μὴ μεγάλη κρῆται νὰ εἶνε καὶ ἡ δική μας ἔγνοια... Ἀφροῦ με, Μεγαλειότητα, νὰ σοῦ δώσω λίωο τοῦτα τὰ γυάλινα καὶ τὴ βούια τοῦ Ἀλλεαρχίου, καὶ τότε διατάξε νὰ μὴ ὀλοοῦνθαι οἱ χοροφύλακες...

Ἡ σκηρὴ ἦταν θαυμασία, ἄβια νὰ γίνῃ λογογραφικὸς πίνακας. Φαντασθῆτε τὴ Βασιλίσσα, ὄρθια γένια τῆς μεγάλης αἰῶος, μὲ φόρημα ντεκολτέ, πολίτιμο κολλίε, μάντια ὡς στὸν ἀγκώνα, διάδημα στὸ κεφάλι, ν' ἀστράγαλὶ ὀλοκλήρη ἀπὸ ὄμορφα καὶ ἔγνοια μὲγαλεῖο. Φαντασθῆτε ἐπίσης τὸ Γαρθιακὸν μισροστὰ τῆς περιήρανο καὶ ἀξιοπρεπή, κλίνοντας μὲ σεβασμὸ τὸ ψηλόκορμον ἀνάστημά του καὶ κρατώντας στὸ χερὶ τὸ φέρι, νὰ περιμένῃ τὴ διαταγή. Καὶ γάρω τρεῖς Κυρίες τῆς Ἀβλῆς, τοὺς δύο ἵτασπιστὰς καὶ τὸ Διαγγελεῖα ἐν στολή, νὰ σκεῖον ἐνδύθως, περιμένοντας μὲ ἄγνοια τὸ ἀποτέλεσμα...

Γρηγόρα ὄμως ἡ σκηρὴ ἄλλαξε ὄψη. Ἡ μεγαλόφυχη Ἀμαλία, μὲ τὴν ἀπέραντη ἀγαθότητα ποὺ τὴν ἐξαοκατηρίζε, ἀνεγνώρισε τὸ ἄδικο, συγανήθηκε γιὰτὶ εἰπάησε τοὺς ἀφοσωιόμενους τῆς, καὶ ἄπλωσε τὸ δεξιὸ χερὶ τῆς στὸ Γαρθιακὸν, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἐφίλησε.

"Ἐπειτα, ἡ Ἀμαλία ἐστράφη πρὸς τὸ γέρο στρατηγὸ Ντοραὸ καὶ τὸν εὐγενέστατο Βαλιτινο, καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη ἐξήγησε συγανημονῇ κατὰ τοὺς ἑλπίησε. Ἀμσῶς δὴ δόξακα ἐκλήθησαν ἀπὸ τὰ ὄραια βαθυνγάλα μάντια τῆς συγανημένης Βασιλίσσας, καὶ ἐπίσης συγανημένοι οἱ παρόντες ἐσκυψαν καὶ τῆς ἐφίλησαν τὸ χερὶ...

Νόστιμο εἶνε καὶ τὸ κατοιτέρο ἐπεισόδιο, ποὺ διαγγεῖται σὲ ἄλλο γράμμα τῆς Ἡ Πηνελόπη Λιδορίη.

"... Ἀληθινότη, γράφει, κομικὸ ἐπεισόδιο συνέβη κατὰ τὴ διάβασί μας ἀπὸ ἕνα χωριό, ἐνδοσκόμμο μεταξὺ τοῦ Ναυπλίου καὶ τοῦ μέρους ὅπου μὲς ἐπεριεμαν τ' ἄλογά μας.

» Ἀνεβίκαμε στ' ἄμαζια ἔξω ἀπὸ τὸ Ναυπλιο. Μισροστὰ ἐπίγαμε μὴ ἴλη Ἰππιού, κατόπιν ἡ ἄμαζια τοῦ Βασιλέως, μὲ τὴ Βασιλίσσα καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Βαυαρίας Ἀδαλδέτο, φιλοξενούμενο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στ' Ἑλληνικὰ Ἀνάκτορα.

» Ἀκολοῦθοσε ἄλλη ἄμαζια, στὴν ὁποῖαν ἦμον ἐγὼ, ὁ πρίγκηπος τῆς Βυροεμβέρης καὶ δύο ἵτασπιστὰι. Ἐπειτα ἄλλη ἄμαζια μὲ τοὺς πρίγκηπας Ταξίς καὶ Τάν. Ἀκολοῦθοσαν ἄλλα ἄμαζια μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ὀιδειβοιόγγο, τοὺς ἵτασπιστὰς καὶ διαγγελεῖς.

» Προετάξα ὄλα αὐτὰ γιὰ νὰ ἐνοηθῆ τὸ συμβάν... Ἡ ἡμέρα ἦταν λαμπερὴ. Ἡ ἄμαζια Ἐναγιάτικη μέρα, μὲ καταπρόσινο ὄλον τὸν κάμπο τῆς Ἀργολίδος, μὲ τὴ θάλασσα λαμτοκοπούσαν ἀπὸ τὴς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, μὲ ἔξαισο γαλάσιο χροῖμα... Καὶ ἡ θεροκρασία τῆς ἡλιόλονητος ἀτμοσφαιρας ἦταν τέτοια, ὄστε ὄλα τ' ἄμαζια ἦταν ἀνιχτά, μὴ νὰ βοισκόμασε σ' ἕνα μῆλο.

» Οἱ χωρικοί, ἀτ' ὄλα τὰ χωριά ἔδγαναν νὰ προπλητήσουν τοὺς Βασιλεῖς. Τὰ παιδιὰ τὸν σκολεῖον, μὲ τὴς καθὰς φοιστανελλίτες τοὺς, κρατοῖντα κλάδο δάμης ἢ ἐλήας, ἐζητοκρανγαζάν, σίζνοντας τὰ φεσκακα τοὺς στὸν ἄερα.

» Τὸ θέαμα ἦταν ἀρεκτὰ γοαμὸ καὶ οἱ ἔξνοια τὰ ἐκαμάρωναν... Σὲ μὴ στυμῆ, γιὰ τετάρτη ἰσως φορά, ἡ ἄμαζια τοῦ Βασιλέως ἐστάθη μιτροστὰ ἕνα χωριό, κοντὰ τὸ δρόμο, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι ὄλο οἱ χωρικοί. Ἀπὸ τὸ ἄμαζια μὲς βλέπομμε τὸ Βασιλεῖα νὰ σινομιλῇ φιλοφρόνως μὲ τὸ γεροντότερο τοῦ χωριοῦ, τὰ παιδιὰ νὰ ζητοκρανγαζοῖν, καὶ κοντὰ στὰ παιδιὰ κάποιον μὲ ψηλὸ καπέλο στὸ κεφάλι ποὺ κρατοῖσε ἕνα γοατὶ καὶ τὸ διάβαζε. Βλέπομμε συγχρόνως τὸ νεαρὸ πρίγκηπα Ἀδαλδέτο ἔξαοκαριμένο ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τὴ Βασιλίσσα νὰ χαμογελά βεδιαομένα, στενοχωρημένη καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο. Ἀπὸ τὴν ἀπόστασι ὄμως ποὺ βρισκότανε τὸ ἄμαζια μας, δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβομμε τί συνέβαινε... Ὅταν ὄμως ἡ ἄμαζια τὸν Βασιλεῖον ἐπροχώρησε καὶ φτάσαμε ἐμεῖς κοντὰ, τότε ἀντελήφθημεν περὶ τίνος ἐρόοκετο. Ἦταν πράγματι θέαμα ἀποκρημάτικο, σκηρὴ κωμιοδίας :

» Οἱ δόσκαλος τοῦ χωριοῦ, ἐπιστρέφας πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, εἶχε φέρει ἕνα κοιωντήρη (ῥομὰ ντὶ κάμαρα), κατὰ τὴ μόδα τῆς ἐποχῆς, μακρὸ ὡς στὰ πόδια, ἀπὸ ματωμακροῦ πανὶ ἀνοχτόχορμον, σπαρμένο μὲ μεγάλα ἀνθη διαφόρων χροιατῶν καὶ ἐπειδὴ ἦταν καινοῦργος, ἐνόμισε ὅτι θὰ τιμωρῆ τοὺς Βασιλεῖς, φορόντας τὸν κατὰ τὴ διάβασί του καὶ προσαγορευομένους τοὺς μὲ λόγιο μακαρονίστικο, ἀπὸ τὸν ὅποιον βέβαια κανεῖς δὲν ἐκατάλαβε τίποτα. Καὶ ἐπειδὴ οἱ χωρικοί, κατὰ τὸ Τοουρακὸ ἔθιμο, δὲν βγίζοντ τὸ φέρι τοὺς δταν προσαγορευοῦν τὸν Βασιλεῖα, δὲν ἐνόμισε καὶ ὁ δόσκαλος ὅτι ἔφερε νὰ βγάλῃ τὸ ψηλὸ καπέλο τῆς, δταν ἐδιάβαζε τὸ λόγιο τοῦ :

Καὶ τὸ ταξεῖδι ἐκείνο ἐσινεχισθῆ, γεμάτο ἐπεισόδια καὶ ἐκλήξεις.

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ μικρότερος σκύλος τοῦ κόσμου ἀνήκει σὲ κάποιον Ἰάπωνα εὐγενῆ καὶ ζυγίζεῖ μόνον 140 ὄγραμα !

ΟΙΓΑ ΚΑΙ ΚΑΔΑ

ΙΣ ΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Ἡ πιὸ κατὰλληλη ὄρα τοῦ φαγητοῦ.

Μιά φορὰ κάποιος πλοοῦσος Ἰσπανὸς ὄχοντας ρώτησε τοὺς γιατροὺς τοῦ τόπου τὸν ποῦ εἶνε ἡ πιὸ κατὰλληλη ὄρα τοῦ φαγητοῦ. Οἱ γιατροὶ ὄμως δὲν συμφώνησαν ἀνεματαξὺ τους. Ὁ ἕνας τοῦ εἶπε στὴς δέκα ὁ ἄλλος στὴς ἔντεκα καὶ ὁ τρίτος στὴς δώδεκα. Τελειοταῖος μίλησε καὶ ὁ γεροντότερος γιατρός, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— Ἀφέντη μου, ἡ κατὰλληλότερη ὄρα τοῦ φαγητοῦ γιὰ τὸν πλοοῦσο εἶνε δταν ἔζη ὄρεξὶ καὶ γιὰ τὸ φτογὸ δταν ἔζη νὰ φάῃ !...

— Ἡ γυναικεία γλώσσα.

Μιά κερὰ ἀπὸ τὴ Βαλάντσια, ἡ ὁποῖα κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν λαμπερὴ γυναῖκα, εἶχε ἕνα ἐλάττονα : Ἀφινε τὴ Φλώσσα τῆς νὰ τρέξη περισσότερο ἂσ ὄσο χροιαζόταν.

Μιά βραδυὰ πολεγε πάει σ' ἕνα χορὸ, λαποθύησε ἔξαοκα. Τότε μερικοί κέρριο ἐτρέξαν στὸν ἀντρο τῆς καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ σέκηνός του εἶχε χάσει τὴ φωνὴ τῆς.

— Ἀφίστηε τὴν, γιὰ τὸ Θεὸ, μὴν τῆς γάνητε τίποτε, φώναζε ἐκεῖνος. Ἀν ἐξακολοῦσθῃ νὰ μὴν βουβῆ, θὰ γίνῃ ἡ καλύτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου !...

— Ἡ τελευταία παρηγορία.

Κάποιος γέρος ἀτ' τῆ Μαδρίτη, εἶχε πάει μὴ νέα καὶ ὄραια γυναῖκα. Τὴν ἐξήλεσε ὄμως καὶ ἵποφιαζόταν πρὸ πάντων ἕναν φίλο τοῦ ἔμπορο χῆρο. Κάποιος ὁ γέρος ἔπισε ἄρρωστος βραεῖα καὶ μαντιοῖντας πὼς δὲν τοῦ ἔμεινε περὶ καμμὰ ἐλπίδα σωτηρίας, κάλεσε τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐξέρω καλά, ἀγατημένη μου, πὼς δὲν θὰ γλυτώσω ἀτ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀρρωστεια. Θὰ σὲ παρακαλέσω λοιπόν, ἀν μ' ἀγαπᾷς καὶ ἐοῦ, νὰ μὴ κἀνης μὴ χῆρο. Ἀν προκεῖται νὰ ξαναπατηρεῖται, νὰ μὴν πάρης ἀντρο σου ἐκεῖνο τὸ φίλο μου τὸν ἔμπορο, ποὺ ἔρχεται στὸ σπίτι μας κάθε, τόσο...

— Ἐνοια σου καὶ δὲν θὰ τὸν πάρω, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του. Ἐγὼ δόσει ἀπὸ πέρισι τὸ λόγιο μου σ' ἄλλον !...

— Ἐνας εὐγενικός νοικοκύρης.

Διὸ κλέφτες προσπαθοῦσαν μὴ νύχτα ν' ἀνοῖξουν τὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ νὰ μοῦν νὰ κλέβουν. Ὁ νοικοκύρης ὄμως ἔφυγε νὰ τοὺς ἀκούσῃ, καὶ ἀνοῖγοντας τὸ παραθύρο, τοὺς εἶπε :

— Φίλοι μου, εἶλατε λίγο ἀργότερα, σὰς παρακαλῶ. Δὲν... κοιμηθῆκα ἀκόμα !...

— Ἡ εἰλικρινεῖα τῶν φίλων.

Μιά φορὰ ἦσαν διὸ στενοὶ φίλοι. Ὁ ἕνας ράφτης καὶ ὁ ἄλλος ἔφαντης. Ὑστερα ὄμως ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τσακωθῆκαν καὶ ὁ ράφτης κακολογοῦσε σ' ὄλον τὸν κόσμο τὸν πρῶνο φίλο του, ἐνὸ ἐκεῖνος ἀντιθέτως ἔλεγε ὄλα καλά λόγια γι' αὐτόν.

Μιά μέρα κάποια κερὰ ρώτησε τὸν ἱεραντὴ γιὰ ποῦ λόγιο ἐπανοῖσε τόσο τὸ ράφτη, ἐνὸ ἐκεῖνος ἔκανε τὸ ἀντίθετο.

— Κερὰ μου, λέμμε καὶ οἱ διὸ μὲς ψέμματα, ἀπάντησε ὁ ἔξαιτος ἱεραντῆς.

— Οἱ τρελλοὶ τοῦ Τολέδου.

Μιά μέρα μερικοί ἐπισκέπταται πήγαν στὸ φενοκομείο τοῦ Τολέδου γιὰ νὰ τὸ δοῖν ἀπὸ κοντὰ. Ἐξερῶνα παρονεοσάστηκε μπρὸς τοὺς κάποιος τρελλὸς, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Εἰμὰ ὁ ἄγγελος Γαδουῖλ, ποὺ φανερωθῆκε στὴν Παρθένο !... — Λέει ψέμματα, τὸν δέχομμε τότε ἕνας ἄλλος τρελλός. Ἐγὼ εἶμαι... ὁ Θεὸς καὶ δὲν τοῦ ἔδωσα ποτὶ τέτοια ἐντολή !...

— Ἰσπανικὴ παροιμία.

"Οποῖον ἀγαπᾷ ὁ Θεός, τὸν βάζε νὰ καθῆση στὴ Σεβίλλη. Ἀν ἔσθη καμμὰ ὄραια γυναῖκα καὶ σοῦ ζητήσῃ δικαιοσύνη, πρόσχε νὰ μὴν τὴν πολυκαττάς.

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶδε τὴ Γρενάδα, δὲν εἶδε τίποτα. Δῶσε πέρες σ' ἕνα Καναλιανὸ καὶ αὐτὸς θὰ βγάλῃ ψομὶ ἀπὸ δαῦτες !...

"Ὅταν ἡ φτώχεια μᾶταιν ἀτ' τὴν πόρτα, ὁ ἔρωτας φεύγει ἀτ' τὸ παραθύρο.